

GRÅT MYE: – Som barn gråt jeg mye. Jeg forstod ikke hva som forårsaket det. Men mors gråt ble nok fanget opp av meg som et lite barn. Da det ble klart for meg at det var denne ulykken som var årsaken, lettet trykket, forteller Elsa Gåsvær Berre. Hun var bare ett år da den grufulle ulykken rammet GÅSVÆR. FOTO: DAG RUNE LID

– Ulykken et kall til å vende om

Kristihimmelfartsdag 1941 opplevde Elsa Gåsvær Berre å miste åtte av sine nærmeste i den tragiske ulykken som rammet øysamfunnet Gåsvær i Vikna kommune på Nord-Trøndelagskysten. – Ulykken var et kall til å vende om, sier hun idag.

DAG RUNE LID

Kristi-himmelfartsdag var en mild og fin vårdag. Alle var hjemme og hvilte fra fiske denne dagen, og mannfolkene samlet seg nede på kaien. Praten gikk om løst og fast, mens noen tok opp fra en av båtene en oval og rar «flottør» som hadde fulgt opp med bruket til noen av fiskerne. Ingen visste hva det kunne være. Plutselig smeller det, og mange liv er for evig og alltid forandret. Tolv personer ble drept, og to alvorlig skadet.

Mister sine kjære

– Så var det en mine likevel! ropte mor som stod og pratet med en nabo utenfor huset. Hun sprang nedover mot kaien. På vei nedover møter hun to ungjenter, forbrente i ansiktet. Hun frykter det verste, men hun fortsetter i frykt

for hva som ligger foran.

– I en smal berggang mellom bryggene møter hun naboen Trygve. Han kryper på alle fire. Han drar seg etter hendene oppover.

– Dette er fryktelig, Hanna, sier han.

Hun fortsetter, og det neste hun ser er sønnen Harald på fire år. Hun løfter ham opp i armene sine. Frisk og glad ser han ut, men hun vet han er død. En splint har truffet ham i tinningen.

Med gutten i armene løftes blikket. Rett foran henne ligger mannen Torstein. Han var ille tilredt, også han er død. Da stopper hun opp et øyeblikk. Hun løfter hendene mot himmelen og roper: «Gud hjelp oss!» Bare et øyeblikk blir hun stående.

Mange roper at mor må komme og hjelpe. Litt lenger borte finner hun svogeren

Lorents. Han var også hardt skadet, og blodet pumpet ut fra en fot som var brukket. Hun gjør alt hun kan for å stoppe blødningene. Men han er mer opptatt av sin sjelesak. – Jeg må ha min sak i orden med Gud! Du må be for meg, Hanna! sier han.

– Kom til meg alle dere som strever

Helt fra barndommen hadde Hanna bedt til Gud, men hun var ikke løst og fri, var heller redd Gud, som hun sa det selv. Hun famlet etter ord hun hadde lest i Bibelen gjennom vinteren som lå bak. Plutselig kom et vers fra himmelen til henne: «Kom til meg alle dere som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile.» Lorents griper Ordet begjærlig.

– Enda en svoger til Hanna ligger på berget. Også han

roper til Gud om frelse. En liten stund etter er også han død. Hun oppdager etter hvert flere som blør sterkt. Hun snakker med to brødre fra nabøya. Den ene gutten er klar og snakker. Ytre sett ser det ikke ut som noe feiler ham, men han hadde fått så store indre skader at også han dør. Likevel får hun snakket med han en lang stund.

– Bestemor har lært meg å be til Jesus, og det gjør jeg, sier gutten. Du må hilse mor og far med at jeg går hjem til Jesus – og så må de komme etter, stammer han.

Den yngste gutten hadde det ikke godt. Det var i kjeven han hadde fått en splint. Munnen var revet opp helt opp til øret. Han greide ikke å snakke rent, men da Hanna forteller om Jesus som hadde vunnet evig liv for oss, tar han henne i hånden og hvisker: «Jesus».

Hennes svoger var oppvokst i et kristent hjem. Han hadde fått ødelagt begge føtterne i ulykken og lå i vannet. Han heiser seg opp fra sjøen etter hendene og roper: «Vær meg synder nådig!» Han blør i

hjel, men går frelst hjem til Gud.

Elsa Gåsvær Berre sitter tankefull og forteller. Utallige ganger har hun hørt det som skjedde. Hun var bare ett år gammel da, og hun lå og sov da mor Hanna sprang til kaien.

– Som barn gråt jeg mye. Jeg forstod ikke hva som forårsaket det. Men mors gråt ble nok fanget opp av meg som et lite barn. Da det ble klart for meg at det var denne ulykken som var årsaken, lettet trykket. Da jeg senere begynte å arbeide som sykepleier på en psykiatrisk avdeling, har jeg ofte hatt mye hjelp av det som jeg selv gjennomgikk, sier Gåsvær Berre.

Den siste ferd

Tyskerne hadde stengt telefonen på øyene denne dagen, så det var umulig å få kontakte med lege. De skadde og døende måtte transporteres til Rørvik og deretter til Namsos, og det var henholdsvis en og

Historien fortsetter på neste side >>>